

Arrest

**nr. 100 061 van 28 maart 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ALLIJNS, in aanwezigheid van de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 januari 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 21 januari 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 9 mei 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 15 oktober 2012.

1.3. Op 24 oktober 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 25 oktober 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van de hoofdstad Kabul afkomstig te zijn. U bent een Sikh van etnische origine. U bent gehuwd met K.M.S. (...) (CGVS(...), O.V. (...)) en heeft twee kinderen. Jullie woonden in de wijk Karte Parwan, nabij de Sikhtempel. U was huisvrouw. Uw man had een groothandel in textielwaren. Het leven van de Sikhs in Afghanistan is niet gemakkelijk. Jullie worden door de moslimpopulatie gediscrimineerd. In oktober 2010 ging uw man met zijn vader naar Charikar waar hij gronden verkocht. Op de terugweg werden zij overvallen. Uw man en uw schoonvader werden gedwongen het geld dat zij na de verkoop gekregen hadden, af te geven. Vervolgens werden ze vrijgelaten. De overvallers hadden uw man zodanig mishandeld dat hij drie dagen in een hospitaal diende te worden verzorgd. Uw schoonvader diende een klacht in bij de politie maar de autoriteiten hebben jullie niet geholpen. Omdat uw man te weten kwam dat hij nog steeds gevaar liep, regelde hij jullie vertrek uit Afghanistan. In januari 2011 verlieten jullie het land. Jullie reisden naar Islamabad (Pakistan) waar jullie een vliegtuig naar Istanbul namen. Een tweede vlucht bracht jullie naar Frankfurt. Vervolgens zijn jullie naar België gekomen. Op 21/01/2011 gingen jullie asiel vragen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar het leven van uw gezin bedreigd wordt. Bovendien acht u de algemene situatie in uw land van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsdocument (taskara) alsook de taskara van uw oudste kind dat in Kabul geboren is.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Tijdens het gehoor verwijst u naar de asielmotieven van uw man. In de beslissing van uw man wordt uitgelegd waarom deze asielmotieven niet geloofwaardig zijn. Deze beslissing luidt als volgt:

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw verklaringen omtrent uw verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht.

Hoewel het mogelijk is dat u oorspronkelijk van Afghanistan afkomstig bent en hier ook een bepaalde tijd heeft gewoond, dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan in de laatste jaren geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Het is van belang voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een kandidaat-vluchteling die in Afghanistan woonde dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, dient te worden gesteld dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond.

Omwille van het geheel van volgende elementen dient te worden besloten dat u het allerm minst aannemelijk maakt dat u werkelijk afkomstig bent uit de door u voorgehouden regio. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, dat zich immers recentelijk afspeelde in deze regio.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het zeer merkwaardig is dat uw vrouw geen van beide Afghaanse landstalen machtig is en zich louter in het Punjabi kan uitdrukken. Dit is een eerste belangrijke aanwijzing dat zij niet in Afghanistan heeft gewoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat uw vrouw allerm inst op de hoogte lijkt van de aanwezigheid van diverse bevolkingsgroepen in Afghanistan. Zo heeft zij nog nooit gehoord van Tadzjeken (CGVS, vrouw, p.7), die nochtans volgens de informatie 45% van de bevolking van de stad Kabul uitmaken. Evenmin kan zij verduidelijken welke bevolkingsgroepen Pashtou spreken (CGVS, vrouw, p.7). Gevraagd naar namen van andere etnische groepen in Afghanistan, noemt zij slechts Hazara's en Pansjiri's (CGVS, p.7) en op de vraag of de Taliban soennitische of sjiiitische moslims zijn, kan uw vrouw geen antwoord geven (CGVS, p.7). Het is niet geloofwaardig dat een inwoner van Afghanistan niet op de hoogte zou zijn van dergelijke zaken, gelet op het belang van etniciteit in de Afghaanse samenleving.

Verder dient te worden gewezen op jullie zeer gebrekkige geografische kennis van de regio waar jullie zouden hebben gewoond. Uw vrouw stelt van Karte Parwan Hese 2 ('tweede deel') afkomstig te zijn maar ze weet dan weer niet hoeveel andere delen Karte Parwan telt (CGVS, vrouw, p.3). Voorts kent zij wel enkele andere wijken van Kabul bij naam maar benoemt zij die op geheel eigen wijze (CGVS, vrouw, p.3,4) en weet zij bijvoorbeeld niet waar de wijk Wazir Akbar Khan, waar uw dochter zou zijn geboren, gelegen is (CGVS, vrouw, p.3). Op de vraag of zij Bagh-e Zanana kent, het park in Karte Parwan dat voor vrouwen toegankelijk is, blijkt dit niet het geval (CGVS, vrouw, p.5). Het is opmerkelijk dat ook u dit park niet kent (CGVS, p.10). Uw vrouw zegt dat ze wel Bagh-e Babur kent maar ze weet dan weer niet waar dit park gelegen is (CGVS, vrouw, p.5). U heeft nog nooit van dit historische park, dat elk jaar honderdduizenden bezoekers telt, gehoord (CGVS, p.10). Uw vrouw verklaart verder dat er ook Sikhs in Jalalabad wonen maar zij weet niet dat dit de hoofdstad van de provincie Nangarhar is (CGVS, p.6). Verder kent zij geen van de talrijke districten van de provincie Kabul, ook niet als het Commissariaat-generaal een viertal voorbeelden geeft (CGVS, vrouw, p.6). Het is opmerkelijk dat ook u er niet in slaagt enkele districten van de provincie op te noemen (CGVS, p.5). Als het Commissariaat-generaal uw vrouw vraagt of zij buurlanden van Afghanistan kent, noemt zij slechts Pakistan en China (CGVS, p.7). Het is merkwaardig dat zij bijvoorbeeld Iran, een land waar miljoenen Afghanen hebben gewerkt of zijn opgegroeid, niet noemt.

Voorts dient te worden opgemerkt dat jullie kennis van de politieke geschiedenis en situatie in jullie beweerde land van herkomst evenmin kan overtuigen. Zo heeft uw vrouw nog nooit gehoord van partijen als Hezb-i Islami, Hezb-i Wahdat en Jamiat-e Islami (CGVS, p.4), partijen die in de jaren negentig een bloedige strijd leverden in Kabul waar uw vrouw op dat moment zou hebben gewoond. Over een krijgsheer als Gulbuddin Hekmatyar weet uw vrouw niets te vertellen, hoewel deze man lelijk huis hield in de wijk Shur Bazar waar de Sikhs hun tempels hadden. Ook u bent weinig op de hoogte van dergelijke zaken. Zo weet u niet dat er in 1389 (2010) parlementsverkiezingen werden gehouden, hoewel u op dat moment nog in Afghanistan zou hebben gewoond (CGVS, p.5). Verder weet u niet hoe de nochtans zeer bekende partij van Gulbuddin Hekmatyar heet (CGVS, p.9), meent u vervolgens ten onrechte dat het misschien Jamiat-e Islami is (CGVS, p.9) en heeft u nauwelijks enige info over Burhanuddin Rabbani, een van de kopstukken van deze laatste partij (CGVS, p.9). Zo weet u niet dat de man in de jaren negentig meerdere jaren president van Afghanistan was (CGVS, p.9).

Verder dient te worden opgemerkt dat jullie onvoldoende op de hoogte zijn van de situatie van de Sikhs in Kabul. Zo is het u niet bekend dat vele Sikhs weliswaar in Afghanistan werken maar dat hun families in India wonen (CGVS, p.4). Uit de informatie blijkt nochtans dat dit een bekend gegeven is. Verder weet u niet dat de Sikhs twee kandidaten hadden voor de parlementsverkiezingen van 2010 (CGVS, p.4). Geconfronteerd met de naam van een van hen, Pritpal Singh genaamd, blijkt u deze persoon niet te kennen (CGVS, p.5). Het is u zelfs niet bekend dat er in het jaar 2010 verkiezingen waren (CGVS, p.4,5). Uw vrouw beweert dat zij weet dat Anar Kali aan de verkiezingen deelnam maar zij weet niet of deze dame ook verkozen geraakte (CGVS, p.5). Daya Singh Anjaan, de woordvoerder van de Afghan Hindu en Sikh society, blijkt u ook niet te kennen (CGVS, p.9). Verder meent u dat de Sikhs in Kabul het Baisakhi festival nooit buiten de muren van de tempel konden vieren (CGVS, p.10). De aanwezige informatie toont aan dat uw voorstelling van de feiten niet klopt. Nog tijdens het gehoor

stelt u dat de doden in Qalacha worden gecremeerd maar u weet niet dat deze site in 2006 door de Afghaanse overheid werd gerenoveerd nadat de Taliban deze plaats hadden gevandaliseerd (CGVS, p.8). Verder weet u niet dat de Afghaanse overheid twee mensen aanstelde die Dari onderwezen in de gurdwara van Karte Parwan (CGVS, p.8). U verklaart daarentegen dat het om één leraar gaat die privélessen geeft en daarvoor door de Sikhs wordt betaald (CGVS, p.7). Dit is in tegenstrijd met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Nog andere verklaringen wijzen er op dat u niet in Afghanistan gewoond heeft. Zo verklaart u aanvankelijk dat Karzai al aan de macht was toen u van Parwan naar Kabul verhuisde (CGVS, p.2). Even later zegt u dan weer dat u al een jaar in Kabul woonde toen het Talibanregime ten val werd gebracht (CGVS, p.2,3). Voorts zijn uw verklaringen over de val van de Taliban onjuist. U stelt dat de Amerikaanse troepen slag leverden met de Taliban en hen verjoegen (CGVS, p.10), terwijl uit de info blijkt dat het de strijders van de Noordelijke Alliantie waren die de stad innamen, weliswaar geholpen door Amerikaanse luchtaanvallen die de Taliban danig verzwakten. Ook enkele incidenten uit een recent verleden zijn u onbekend. Zo heeft u geen weet van de moord op parlamentslid Mowlawi Mohammad Islam Mohammadi (CGVS, p.10). Deze man was eertijds de Talibangouverneur van Bamyān toen daar de Boeddha's werden vernietigd. In 2007 werd hij nabij zijn huis in Karte Parwan neergeschoten.

Ook als het over enkele zaken uit het dagdagelijkse leven gaat, blijkt jullie relaas niet geloofwaardig. Zo is uw vrouw, die medische problemen heeft, niet op de hoogte van de naam van de kliniek waar zij op onderzoek zou zijn gegaan en kent zij de naam van haar arts niet (CGVS, vrouw, p.2). Verder bent u zeer onduidelijk over uw handelsactiviteiten. U herinnert zich slechts twee namen van uw toeleveranciers, hoewel u opmerkt dat er veel anderen waren (CGVS, p.4). U zou zelf aan diverse winkeliers uit verschillende provincies geleverd hebben maar van geen van hen kent u de naam (CGVS, p.4). Het is merkwaardig dat u geen spontaan relaas in verband met uw handelscontacten kan brengen.

Jullie verklaringen over jullie reis naar België bevestigen het bedrieglijke karakter van jullie relaas. Uw vrouw zegt niet te weten onder welke nationaliteit jullie de reis maakten (CGVS, vrouw, p.6). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde uw vrouw met een blauw paspoort te hebben gereisd terwijl u het daar over een bruin paspoort had. U verklaarde verder dat u dacht dat er misschien een Duits visum in het paspoort was aangebracht, wat u nu weer ontkent (CGVS, p.11). Het is niet geloofwaardig dat jullie niet zouden kunnen verduidelijken met welke documenten jullie de reis naar België gemaakt hebben.

Omwille van bovenstaande opmerkingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweringen betreffende uw verblijf in Afghanistan, het land waar u zegt uw problemen te hebben gekend en dat u zou zijn ontvlucht.

Hoewel overbodig gezien de bedrieglijkheid van uw herkomst uit Afghanistan, kan nog worden opgemerkt dat jullie asielrelaas eveneens ongeloofwaardig is gebleken. Zo weet uw vrouw niet hoeveel jerib grond u in Charikar ging verkopen en meent zij dat jullie Afghanistan anderhalve maand of twee maand na het incident verlieten (CGVS, vrouw, p.8), hoewel zij eerder tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaarde dat dit drie maand later was. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, biedt zij hiervoor geen afdoende verklaring (CGVS, vrouw, p.8). Op de vraag wie die mensen zijn met wie uw man problemen kende, kan uw vrouw geen antwoord geven (CGVS, vrouw, p.8). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw vader, hoewel de beweerde feiten al twee jaar oud zouden zijn, sindsdien geen problemen meer zou hebben gekend (CGVS, p.6). Dergelijke vage verklaringen tonen eens te meer aan dat aan uw asielmotieven geen geloof kan worden gehecht. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

In deze dient tevens verwezen te worden naar de UNHCR 'Eligibility Guidelines' van 17 december 2010. Hierin wordt gesteld dat volgens een aantal berichten hindoes en sikhs te maken krijgen met 'societal discrimination, harassment and, in some cases, violence'. UNHCR stelt dat leden van minderheidsgroeperingen zoals de hindoes en de sikhs 'may be at risk on the ground of religion, depending on the individual circumstances of the case'. De loutere vaststelling dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en een hindoe/ sikh bent, volstaat evenwel niet om u de status van de vluchteling toe te kennen. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft steeds noodzakelijk en een asielzoeker dient in dit verband zijn vrees steeds concreet aannemelijk te maken, waar u in casu faalt. U heeft immers bedrieglijke verklaringen afgelegd over uw achtergrond

en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging.

Uit bovenstaande argumentatie dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan én aan de door u aangehaalde asielmotieven geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u reeds sinds lange tijd niet meer in Afghanistan woonachtig was. Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden verblijf in Afghanistan, geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

De voorgelegde documenten vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. Uw militair boekje van 1987 en uw taskara van 1989 betreffen oude documenten die geenszins een bewijs leveren voor uw verblijf in Afghanistan in de voorbije decennia. De huwelijksakte kan uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen. Bovendien is het zo dat deze akte pas recent, toen u al in België verbleef, opgemaakt werd. Hetzelfde kan worden gezegd van het attest van het hospitaal. Het is

merkwaardig dat men twee jaar na de beweerde feiten dergelijk attest zou afleveren aan de oom van een patiënt. Dit toont de relatieve waarde aan van dit document, dat er enkel op gericht lijkt uw asielaanvraag te ondersteunen. De eigendomsdocumenten werden via een fax gestuurd. Een slecht leesbaar faxbericht heeft geen enkele bewijswaarde. Bovendien betekent het feit dat u nog eigenaar zou zijn van een stuk grond in Afghanistan niet dat u er ook heeft gewoond. De documenten die u heeft neergelegd zijn niet van die aard dat ze uw geloofwaardigheid herstellen.

Aan uw eigen recente taskara en de taskara van uw oudste kind kan gezien het vastgestelde bedrieglijke karakter van uw verblijf in Afghanistan geen waarde worden gehecht. Bovendien blijkt uit de aanwezige informatie dat frauduleuze identiteitsdocumenten makkelijk verkrijgbaar zijn in Afgaanse steden en in Peshawar.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoekster als voorwerp van het beroep 'de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen op 21 oktober 2012, aan haar toegestuurd bij brief met datum 25 oktober 2012' aanduidt. Uit de inventaris blijkt dat verzoekster als tweede stuk 'kopie van de bestreden beslissing van de C.V.S.G.' toevoegt. Dit stuk betreft een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 24 oktober 2012.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat ten aanzien van verzoekster ooit een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd op 21 oktober 2012. Uit de door verzoekster uiteengezette middelen blijkt dat deze betrekking hebben op de beslissing van 24 oktober 2012.

Blijkens artikel 39/69 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) bevat het verzoekschrift onder meer het voorwerp van het beroep. Het verzoekschrift moet immers zowel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als de verwerende partij inlichten over de juiste toedracht van het geschil dat wordt voorgelegd.

De Raad meent dat het duidelijk is dat de beslissing van 24 oktober 2012 het voorwerp van huidig beroep uitmaakt. Ter terechtzitting blijkt niet dat de verwerende partij twijfelde over het juiste voorwerp van het beroep.

Het beroep is ontvankelijk.

3. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar asielaanvraag verbindt aan deze van haar echtgenoot, K.M.S. Verzoekster voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als haar echtgenoot K.M.S.

De Raad heeft in het arrest nr. 100 059 van 28 maart 2013 aan de echtgenoot van verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

"3.1. Betreffende de feiten zet verzoeker uiteen dat hij geboren werd op 1 maart 1965 te Parwan, Afghanistan, dat hij lid is van de K. clan en hij behoort tot de religieuze groepering van de Sikhs, dat hij tijdens zijn jeugdjaren een beperkt onderwijs heeft kunnen volgen. Verzoeker vervolgt dat hij geruime tijd een eigen, kleine stoffenwinkel gehad heeft in Kaboel, de hoofdstad van Afghanistan en dat hij getrouwd is met K.H.K. en dat ze samen 2 kinderen hebben, waarvan de jongste op 3 maart 2012 geboren is in Kortrijk, België. Verzoeker stelt dat hij begin 2011 naar België is gekomen, nadat hij in zijn

land brutaal werd overvallen en zijn leven en dat van zijn gezin in gevaar is sedert deze drieste feiten, dat hij immers, samen met zijn vader, eigenaar is van diverse gronden in Afghanistan, dat grondeigendom in Afghanistan een belangrijk goed is en dat gezien hij tot een religieuze minderheid behoort, hij omwille van zijn grondeigendom een verhoogd risico loopt om overvallen en/of gegijzeld te worden, zoals reeds gebleken is bij de brutale overval in oktober 2010, waarbij hij verwondingen opliep. Verzoeker geeft aan dat de daders van die feiten, tot op vandaag niet zijn opgepakt, noch bestraft en aldus vrij rondlopen, dat hij represailles vreest.

Verder stelt verzoeker dat hij asiel heeft aangevraagd op 21 januari 2011, dat zij aanvankelijk verbleven in Lint, dat zij sinds 1 juli 2011 verblijven in Kortrijk in het kader van het Lokaal Opvanginitiatief, dat hij 'tracht en zijn best' doet om samen met zijn gezin goed te integreren in de Belgische maatschappij en vooral in zijn directe omgeving, dat hij daarvoor reeds verschillende lessenreeksen Nederlands volgde en eveneens een inburgeringscursus voltooide, dat zijn oudste dochter sinds september 2011 naar school gaat in Kortrijk waarbij zij in het Nederlands lessen volgt. Hij stelt ook nog dat zijn echtgenote aan diabetes type II lijdt, waardoor een terugkeer naar Afghanistan ook om die reden niet mogelijk is, nu zijn echtgenote daar onmogelijk kan genieten van de medische verzorging die zij levensnoodzakelijk behoeft.

3.2. Aangaande zijn belang om een beroep in te stellen, stelt verzoeker dat hij een diepe en gegronde vrees koestert dat het leven van hem en zijn gezin ernstig gevaar loopt bij een mogelijke terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker geeft ook aan dat hij ruim 22 maanden in België verblijft en zich ondertussen probeert te integreren, waarna hij enkele voorbeelden van zijn pogingen tot integratie beschrijft. Hij stelt dat gezien de kern van zijn bestaan, zijnde zijn gezin en in het bijzonder zijn in België geboren zoon in België verblijven en een weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus zowel hem als zijn gezin ernstig bedreigen, zowel in zijn fysieke als morele integriteit, een erkenning van de status als vluchteling, minstens een subsidiaire beschermingsstatus zich opdringt.

3.3. In hoofddorde kan uit de uiteenzetting van verzoeker afgeleid worden dat hij de schending aanvoert van de motiveringsplicht en van de artikelen 57/7bis en 57/7ter van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal om te weigeren aangaf dat het asielverhaal ongeloofwaardig is, dat om tot dat besluit te komen, hij zich in hoofdzaak baseert op de verklaringen die afgelegd zijn door zijn echtgenote, dat hij meent dat mevrouw K.H.K. over weinig politieke of geografische kennis beschikt van haar land en dat er kan getwijfeld worden aan haar relaas. Verzoeker argumenteert dat de commissaris-generaal daarbij weinig tot geen rekening houdt met het feit dat zijn echtgenote bijna ongeletterd is (zij beschikt enkel over een zeer beperkte kennis van lezen en schrijven) en als vrouw binnen een Afgaanse minderheidsreligie weinig tot geen rechten had tot zij huwde met hem in 2010. Verzoeker vervolgt dat aan meisjes/jonge vrouwen geen uitgebreide educatie wordt gegeven, dat zij binnen het gezin waar zij opgroeien een secundaire rol hebben en er hen weinig informatie omtrent de maatschappij rondom hen bereikt en worden gestuurd en ingelicht en geleid door de mannen in hun familie. Verder stelt verzoeker dat hij en zijn echtgenote pas in 2001 in het huwelijk zijn getreden, dat het dan ook niet aan zijn echtgenote kan worden verweten dat zij niet op de hoogte is over hoeveel grond haar echtgenoot, samen met zijn vader bezit, dat het een liefdevol huwelijk betreft dat door de families van beide echtgenoten werd georganiseerd en hij en zijn echtgenote hun leven en hun huwelijk volgens een typisch patroon leven, waarbij de echtgenote een andere rol wordt toebedeeld dan de man, dat het niet verwonderlijk is dat de echtgenote niet volledig op de hoogte is van de activiteiten van haar man. Verzoeker meent dan ook dat de commissaris-generaal bij zijn motivering te weinig aandacht heeft besteed aan de reden waarom hij – samen met zijn gezin – zijn land effectief heeft verlaten en de bewijsstukken die hij daartoe neerlegt, negeert, dat de commissaris-generaal gefaald heeft in zijn motiveringsplicht.

Verder meent verzoeker dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming in principe wordt toegekend aan asielzoekers die aantonen dat zij bij hun terugkeer naar hun land zouden kunnen worden vervolgd of dat zij ernstige schade zouden kunnen lopen, dat artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet de bewijslast voor asielzoekers die in het verleden reeds werden bedreigd of ernstige schade hebben opgelopen, omkeert, dat de commissaris-generaal in het geval de asielaanvrager kan aantonen dat hij reeds in het verleden ernstige schade heeft opgelopen, een beschermingsstatuut moet toekennen, tenzij er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoeker argumenteert dat hij met diverse onafhankelijke bewijzen heeft aangetoond dat hij kort voor zijn vertrek uit Afghanistan ernstig fysiek werd aangevallen en beroofd en ernstige schade heeft geleden, dat die dreiging vandaag nog steeds reëel is, nu hij nog steeds eigenaar is van gronden in Afghanistan. Verzoeker meent dan ook dat artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet niet werd nageleefd.

Ten slotte stelt verzoeker dat artikel 57/7ter van de 'Verblijfswet' stelt dat bij gebrek aan bewijsmateriaal de asielaanvraag toch geloofwaardig kan worden bevonden, wanneer de asielzoeker een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag te staven. Verzoeker voert aan dat hij getracht heeft om zoveel mogelijk documenten die zijn asielverhaal ondersteunen (medische attesten en klacht) te verzamelen en laten vertalen. Hij is dan ook van mening dat artikel 57/7ter van de 'Verblijfswet' niet werd nageleefd, minstens onvoldoende in overweging werd genomen.

Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stavingstukken:

- Kopie van de identiteitskaart van verzoeker
- Attest van gezinssamenstelling
- Kopie van de arbeidskaart C van verzoeker
- Attest OCMW Kortrijk in verband met opvang en leefgeld
- Uittreksel geboorteakte B.S.
- Verklaring van het ziekenhuis van Kaboel naar aanleiding van de feiten van november 2010 + vertaling in Nederlands
- Verklaring bij de politie naar aanleiding van de feiten van november 2010 + vertaling in Nederlands
- Huwelijksakte van 29 september 2001 + vertaling in Nederlands
- Bewijs van legerdienst + vertaling in Nederlands
- Bewijs grondeigendom
- Attest oriëntatiecursus op naam van verzoeker
- Attest volgen van Nederlandse les op naam van verzoeker
- Medisch attest omtrent gezondheid van verzoeker
- Medisch getuigschrift omtrent gezondheid van verzoekers echtgenote
- Attest inschrijving en volgen lessen door dochter van verzoeker in Belgische school
- Getuigenverklaring buurvrouw
- Getuigenverklaring apotheker
- Getuigenverklaring
- Vragenlijst CGVS van 21 april 2011 van verzoeker
- Bewijs jobaanbieding VDAB
- Identiteitsbewijs van echtgenote van verzoeker

3.4. De motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 24 oktober 2012, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat aan zijn beweerde verblijf in Afghanistan in de laatste jaren geen geloof kan worden gehecht en bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas dat zich recentelijk afspeelde in Afghanistan, zoals omstandig wordt toegelicht, hij aan de hand van zijn verklaringen zijn nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt en de documenten die hij voorlegt niet van die aard zijn dat ze verzoekers geloofwaardigheid herstellen.

3.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

3.7. De Raad wijst erop dat het allereerst de asielzoeker toekomt de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden alsook, gelet op de regionale verschillen

omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoon. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis omtrent Kaboel, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van verzoeker. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door verweerder en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt in concreto. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekers van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekers daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Verzoeker, behorend tot de Sikh-gemeenschap, was een volwassen man toen hij Afghanistan verliet en van hem kan, gelet op zijn deelname aan het sociale leven als winkeluutbater, verwacht worden dat hij afdoende kennis heeft over zijn regio, de veiligheidssituatie en de belangrijkste elementen die bepalend zijn geweest voor de Afghaanse bevolking in de laatste decennia, indien zijn relaas op enige waarheid steunt.

Gebaseerd op de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote, zoals die terug te vinden zijn in de gehoorverslagen van 15 oktober 2012, kon de commissaris-generaal op grond van de in de bestreden beslissing opgegeven motieven dienaangaande terecht stellen dat verzoeker en zijn echtgenote niet aannemelijk hebben gemaakt afkomstig te zijn uit de door hen voorgehouden regio en dat bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan hun asielrelaas dat zich recentelijk zou hebben afgespeeld in die regio. De Raad schaaft zich dan ook achter deze motieven.

3.8. Waar verzoeker stelt dat de weigering van de commissaris-generaal zich in hoofdzaak baseert op de verklaringen die zijn afgelegd door zijn echtgenote daar zij over weinig politieke of geografische kennis van haar land beschikt, maar de commissaris-generaal weinig tot geen rekening heeft gehouden met het feit dat zijn echtgenote bijna ongeletterd is en als vrouw binnen een Afghaanse minderheidsreligie weinig tot geen rechten heeft tot zij met verzoeker huwde in 2010, kan hij niet gevolgd worden. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk dat de commissaris-generaal geen geloof hechtte aan verzoekers en zijn echtgenotes verblijf de laatste jaren in Afghanistan, en bijgevolg ook niet aan hun asielrelaas dat zich recentelijk afspeelde in Afghanistan, op basis van gebrekkige kennis over meer dan alleen geografie en politiek en dit zowel op basis van de verklaringen van de echtgenote van verzoeker (talenkennis, op de hoogte zijn van aanwezigheid van diverse bevolkingsgroepen, geografische kennis, kennis van politieke geschiedenis, de situatie van de Sikhs in Kaboel, zaken uit het dagdagelijkse leven, reis naar België en andere) als die van verzoeker zelf (geografische kennis, kennis van politieke geschiedenis, de situatie van de Sikhs in Kaboel, zaken uit het dagdagelijkse leven, reis naar België en andere). Zo blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier (gehoorverslag CGVS

verzoeker, 15/10/2012), onder andere dat verzoeker het park 'Bagh-e Zanana', een park in Karte Parwan dat voor vrouwen toegankelijk is (gehoorverslag CGVS verzoeker, p.10), niet kent, dat hij nog nooit gehoord heeft van het historische park 'Bagh-e Babur' (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 10) dat elk jaar honderdduizenden bezoekers telt alsook dat verzoeker niet weet dat er in 2010 parlementsverkiezingen werden gehouden, hoewel hij op dat moment nog in Afghanistan zou hebben gewoond (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 5), hij niet weet hoe de nochtans zeer bekende partij van Gulbuddin Hekmatyar heet (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 9), hij ten onrechte meent dat het misschien Jamiat-e Islami is (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 9) en hij nauwelijks enige informatie over Burhanuddin Rabbanni, één van de kopstukken van deze laatste partij kan verschaffen (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 9), zoals het niet weten dat voornoemde persoon in de jaren negentig meerdere jaren president van Afghanistan was. Verder blijkt ook uit verzoekers gehoorverslag van 15 oktober 2012 dat het hem niet bekend is dat vele Sikhs weliswaar in Afghanistan werken maar dat hun families in India wonen (gehoorverslag, p. 4), dat de Sikhs twee kandidaten hadden voor de parlementsverkiezingen van 2010 (gehoorverslag, p. 4) alsook blijkt verzoeker de woordvoerder van de Afghan Hindi en Sikh society niet te kennen (gehoorverslag, p. 9). Verzoeker kan aldus niet voorhouden dat de weigering van de commissaris-generaal zich in hoofdzaak baseert op de verklaringen die zijn afgelegd door zijn echtgenote daar zij over weinig politieke of geografische kennis van haar land beschikt.

Waar verzoeker het gebrek aan kennis door zijn echtgenote tracht te verschonen door te wijzen op het feit dat zijn echtgenote bijna ongeletterd is en als vrouw binnen een Afghaanse minderheidsreligie weinig tot geen rechten heeft tot zij met verzoeker huwde in 2010, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker en zijn echtgenote hoogstwaarschijnlijk huwden in 2001 en niet in 2010, wat blijkt uit verzoekers verklaringen (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 2), verzoekers echtgenotes verklaringen (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 3) en het door verzoeker toegevoegde document 'huwelijksakte'. Aangaande het profiel van verzoekers echtgenote als (bijna) ongeletterde en vrouw binnen een Afghaanse minderheidsreligie, stelt de Raad dat zelfs van een persoon die ongeletterd is, geen uitgebreide educatie heeft gehad en tot wie geen informatie over de maatschappij reikt dan via de mannen in de familie, toch redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze persoon kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen, zoals bijvoorbeeld de situering van de wijk waar haar kind geboren is, een park in de buurt dat toegankelijk is voor vrouwen, het herkennen van namen van politieke partijen en de naam van de kliniek waar men op onderzoek zou zijn gegaan. De echtgenote van verzoeker blijft hier echter in gebreke, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier. Verzoeker toont overigens niet aan dat analfabetisme of ongeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en zijn echtgenote hierdoor niet in staat zou zijn haar leefwereld in tijd en ruimte te situeren.

3.9. Waar verzoeker stelt dat hij en zijn echtgenote pas in 2001 in het huwelijk zijn getreden, dat het dan ook niet aan zijn echtgenote kan worden verweten dat zij niet op de hoogte is over hoeveel grond haar echtgenoot, samen met zijn vader bezit, dat het een liefdevol huwelijk betreft dat door de families van beide echtgenoten werd georganiseerd en hij en zijn echtgenote hun leven en hun huwelijk volgens een typisch patroon leven, waarbij de echtgenote een andere rol wordt toebedeeld dan de man, dat het niet verwonderlijk is dat de echtgenote niet volledig op de hoogte is van de activiteiten van haar man, voert hij kritiek op een motief dat door de commissaris-generaal aangeduid werd als 'overbodig gezien de bedriegelijkheid van uw herkomst uit Afghanistan'. De motieven die de commissaris-generaal ertoe leiden te besluiten tot de bedriegelijkheid van verzoekers verblijf de laatste jaren in Afghanistan worden, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet met valabele argumenten door verzoeker weerlegd of ontkracht, zodat ze overeind blijven. Het motief van de bestreden beslissing waartegen verzoeker voornoemde kritiek uit betreft een overtollig motief, zodat de eventuele ontbrekende feitelijke grondslag van dit motief de geldigheid van de overige motieven van de bestreden beslissing niet kan aantasten. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers recente afkomst uit de door verzoeker voorgehouden regio van Afghanistan, zodat ook geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers asielaanvraag, dat zich immers recentelijk afspeelde in deze regio van Afghanistan.

3.10. Waar verzoeker nog meent dat de commissaris-generaal in zijn motivering weinig aandacht besteedt aan de reden waarom hij zijn land effectief verlaten heeft en de bewijsstukken die hij daartoe neerlegt, wijst de Raad er opnieuw op dat de commissaris-generaal terecht geen geloof hechtte aan verzoekers recente afkomst uit de door hem voorgehouden regio van Afghanistan, zodat hij geen (grondig) onderzoek diende te verrichten of dienaangaande diende te motiveren betreffende de

gebeurtenissen die zich ten aanzien van verzoeker recentelijk zouden hebben afgespeeld in die regio van Afghanistan.

3.11. Verzoeker beperkt er zich toe de motieven van de bestreden beslissing te vergoelijken, zonder concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen of ontkrachten. Als dusdanig wordt er dan ook geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Aangezien aldus in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van verzoeker worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing in voldoende mate. Immers, de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Wanneer er zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers recente afkomst uit Afghanistan en het naar voren gebrachte asielrelaas dat zich recentelijk zou afgespeeld hebben aldaar, bestaat er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: vluchtelingenverdrag) te toetsen.

3.12. Waar verzoeker wijst op artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet betreffende de omkering van de bewijslast voor asielzoekers die in het verleden reeds werden bedreigd of ernstige schade hebben opgelopen en argumenteert dat hij met diverse onafhankelijke bewijzen heeft aangetoond dat hij kort voor zijn vertrek uit Afghanistan ernstig fysiek werd aangevallen en beroofd en ernstige schade heeft geleden, dat die dreiging vandaag nog steeds reëel is, nu hij nog steeds eigenaar is van gronden in Afghanistan, stelt de Raad vast dat, aangezien niet aangetoond werd dat reeds vervolging of ernstige schade werd ondergaan in de zin van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet, daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers recente afkomst en verblijf in Afghanistan en bijgevolg ook niet aan de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten aldaar, de toepassing van voornoemd artikel niet in het geding is, zodat de schending ervan niet dienstig kan worden aangevoerd. Ten overvloede wijst de Raad erop dat in zoverre verzoeker met bewijzen tracht aan te tonen dat hij kort voor zijn vertrek uit Afghanistan ernstig fysiek werd aangevallen en beroofd, de commissaris-generaal aangaande het 'bewijs' van het ziekenhuis van Kaboel, terecht motiveerde dat het document van het ziekenhuis pas recent, toen verzoeker al in België verbleef, werd opgemaakt en dat het merkwaardig is dat men twee jaar na de beweerde feiten een dergelijk document zou afleveren aan de oom van een patiënt, dat dit de relatieve waarde aantoont van dit document dat er enkel op gericht lijkt zijn asielrelaas te ondersteunen. Alsook wenst de Raad te benadrukken dat de precieze omstandigheden waarin verzoeker de verwonding en het meervoudig trauma opliep niet in het document worden vermeld waardoor het de door verzoeker verklaarde vervolgingsfeiten niet objectief kan staven.

3.13. Waar verzoeker zich beroept op artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 57/7ter, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 57/7ter e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat 'de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd'. Zoals in onderhavig arrest uitvoerig wordt toegelicht, oordeelt de commissaris-generaal terecht dat het asielrelaas van verzoeker als ongeloofwaardig moet worden beschouwd nu aan zijn voorgehouden recente afkomst en verblijf uit Kaboel, Afghanistan geen geloof wordt gehecht. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet.

3.14. In zoverre verzoeker in zijn feitenrelaas aangeeft dat zijn echtgenote lijdt aan diabetes type II, waardoor een terugkeer naar Afghanistan ook om die reden niet mogelijk is, nu zijn echtgenote daar onmogelijk kan genieten van de medische verzorging die zij levensnoodzakelijk behoeft alsook ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift een medisch attest omtrent zijn gezondheid en een medisch getuigschrift omtrent de gezondheid van zijn echtgenote neerlegt, wijst de Raad erop dat voor een beoordeling van de medische problemen van verzoeker en zijn echtgenote in het licht van de bepalingen inzake subsidiaire bescherming een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding kan worden ingediend.

Ook verzoekers opmerkingen in het verzoekschrift inzake zijn gezin, werkmogelijkheden en integratie in België en de door hem bij zijn inleidend verzoekschrift voorgelegde documenten, met name het attest van gezinssamenstelling, kopie van de arbeidskaart C van verzoeker, een attest van het OCMW van Kortrijk in verband met opvang en leefgeld, uittreksel van de geboorteakte van B.S., het attest oriëntatiecursus op naam van verzoeker, een attest waaruit het volgen van Nederlandse les blijkt op naam van verzoeker, een attest van inschrijving en het volgen van lessen door de dochter van verzoeker in een Belgische school, getuigenverklaringen van onder andere een buurvrouw en een apotheker en een bewijs van jobaanbieding van de VDAB, zijn niet relevant voor de beoordeling van zijn asielaanvraag.

3.15. De door verzoeker ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift bijgebrachte overige documenten vermogen niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure bijgebrachte stukken, met name de verklaring van het ziekenhuis van Kaboel naar aanleiding van de feiten van november 2010, de huwelijksakte van 29 september 2001, het bewijs van legerdienst als het bewijs van grondeigendom, niet in concreto betwist zodat de Raad om dezelfde reden als de commissaris-generaal deze documenten niet in aanmerking neemt als bewijs van voorgehouden afkomst en verblijf in Kaboel, Afghanistan, noch van het voorgehouden asielrelaas. Aangaande de door verzoeker voorgelegde vragenlijst van het CGVS daterend van 21 april 2011 stelt de Raad vast dat dit document zich reeds in het administratief dossier, op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bevindt, zodat niet kan worden ingezien, en verzoeker ook geenszins argumenteert, op welke wijze het voorleggen van dit document de motieven van de bestreden beslissing kan weerleggen. Betreffende de kopies van de identiteitsbewijzen van verzoeker en zijn echtgenote, stelt de Raad vast dat dit tweemaal een attest van immatriculatie betreft, opgesteld door de Belgische overheid op basis van de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote, zodat dit geen bewijs vormt van verzoekers identiteit of afkomst of die van zijn echtgenote. Betreffende de verklaring van de politie, wijst de Raad erop dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen voorafgaat blijkt echter dat aan verzoekers verklaringen betreffende zijn recente afkomst en verblijf uit Kaboel, Afghanistan geen geloof kan worden gehecht zodat ook zijn vervolgingsrelaas dat zich recentelijk in Afghanistan afspeelde ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Bovendien wenst de Raad erop te wijzen dat het document enkel bevestigt wat verzoeker verklaarde en geenszins berust op objectief gedane vaststellingen.

3.16. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus merkt de Raad op dat het van belang is te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Overigens is er geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Ook is het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. In de mate dat verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in Kaboel, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker en zijn echtgenote maken zelf het bewijs van een dergelijk verband met hun persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over hun afkomst uit Kaboel, Afghanistan zodat er evenmin duidelijkheid is over hun feitelijke herkomst. Verzoeker en zijn echtgenote verhinderen zowel de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot hun profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoen aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hen rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004). Door het feit dat verzoeker en zijn echtgenote geen reëel zicht bieden op hun nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhinderen zij de Belgische overheden immers hun reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan subsidiaire bescherming niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3412(c)).

3.17. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

Bijgevolg maakt ook verzoekster niet aannemelijk dat zij dient te vrezen voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER